

CURS DE POESIE GENERALE
EPICELE
FASCICOLA IV.

MICHAIDA

FRAGMENT EPICU

DE

I. HELIADE-RADULESCUL.

BUCURESCI.
TYPOGRAPHIA ACADEMIEI ROMÂNE

NO. 19. — STRADA ACADEMIEI. — NO. 19.

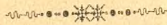
1880.

Prețul un romanat sau leu nuon.

CURS DE POESIE GENERALE

EPICELE

FASCICOLA IV.

MICHAIDA

FRAGMENT EPIC U

DE

I. HELIADE-RADULESCUL.

BUCURESCI.

TYPOGRAPHIA ACADEMIEI ROMÂNE

No. 19. — STRADA ACADEMIEI. — No. 19.

1880.

902985X

Consiliul Județean Cluj
Biblioteca Județeană
"Octavian Goga"

DEDICATĂ OSTAȘILOR ROMĂNI

*Oșteni, ofițeri toți Români, fraților soldați, voe vee
dedicu cânturile melle. Intre spiritul Domnului que s'a
pus peste mine și mă devoră, intre în inimile vóstre. Ca
un bard betrán voiú cántà în mijlocul vostru faptele he-
roilor nostri, faptele vóstre ênsuși.*

I. Heliade-Radulescul.

(Veți Issachar pagina 125).

MICHAIDA.

FRAGMENT EPICU

CANTUL I.

Cântu armele române și Căpitanul mare
Ce 'mpinseră păgânii și liberară Țara,
Rebunătoare spaimă luciră peste Istru,
Peste Carpați trecură de glorie încinse,
Și toți Românil' ntr'una uniră sub un sceptru,
O aquilă, o lege, cum are qua să fiă.
In van o crudă sorțe 'i allungă nempăcată,
In van conspiră Iadul să'i țiiă 'n întunerecu
Ș'assupra lor trimitte fatala desbinare
Și uneltiri străine, ș' împerechieri civile;
Quoci Domnul îi protege și îi ține peste secolu
Ș'i-a alles să 'și facă din ei țarie mare.'

O Musă 'mbărbătată! que 'n Helicon n'ai nume,
 Que Sórele Dreptății te 'ncinde, și te 'nspiră!
 Mută să fiă buza profană que te chiamă
 Să amăgescă Omul și Cerul să insulte.
 Severă Deitate, a crimelor pedépsă,
 Que visiteđi pămêntul să deifaci pe ómeni,
 Să fulgeri Tyrannia, să reîntregi popóre!
 Heroica ta lyră accórdă cu Unirea,
 Fă să'i auđu vibrarea a córdelor sonore
 Îtinse 'n negru sânge tyrannilor purpúrii.
 Tu dă semnalul, Musă, la prima mea cântare;
 În sînul meu revarsă *mânia* queea sacra;
 Apprinde-a melle versuri cu flacăra'ți divină,
 Și voiu apprinde inimi, voiu deșteptă Românul
 Să te aține 'n față, să te cunóscă bine.

Spune'mi, o Musă, tóte heroicele fapte,
 Profunda 'ntellepciune Bărbatului quel mare,
 Que singur întreprinse și fapta 'ndependinței
 Și fapta de Unire, quel cuget salutaru.
 Quine este Heroul que credincios al Legii
 Și Patriei, rempinse barbari que șiroiaró
 Din Orient înquaci să 'nnece Libertatea,
 Să stingă Creștinismul și lumea să subjuge
 Subt ocelosul paloșu și órba nesciință,

Sforțând'o să își plece genuchii spre 'nchinare
 La un Răsdeu de sângiuri, uitându pe DEUL păcii
 Pe ȕisa inspirată unui prophet fanaticu ? —
 Michaiu quel mare, Domnul Românilor și fală !
 P'auella cântu, ș'ajută să bucinu a lui fapte.
 Mult s'a luptat Heroul cu brațul și cu mintea :
 Multe nevoi învinse, varii nemici d'afarō,
 Și mai fatali din întru, și sôrtea nempăcată
 Pare qu'ō abătusse din lupta prelungită
 Par'quō și afluasse Omul s'ō 'nvețe să respecte
 O Nație celebră.

Întrégă România gemea de anni atâția
 Subt jugul sângeraticu Osmanului feroce.
 Fatalē și rea cobe 'ncepusse Demiluna
 A se 'nălța lucindă pe Dacia smerită.
 Și glasul mueginiu, în ȕi și 'n meȕiul nopȕii,
 Svolă purtat de vânturi că harpa infernalē
 De crivētu șuerată, și resună prophetic
 Înfiorând Chreștinul în empia chiamare
 A numelui sinistru, țipându : *allah ! altà hu !*
 Cambana solemnelē cu totul ammuțisse
 Pe lûng'aqueste hule, blaspheme inspirate ;
 Și ruga pietōsa, ascunsă, spăimintată,
 Abiã cuteȕa mută pe Christu să mai adóre.
 Pălită eră Crucea și raȕele ei triste

Că Domnul ȃlli 'ntocmai quând în uimirea lumii
 A umbrelor Regină se pune înainte
 C'o sfață infernală qua să însuffle spaima
 La inime credule pămîntului în dolliu.
 Averea cumpătată și ênsuși neaverea
 Săténului nemernicu se spulberà din casă.
 Nici passère, nici vită, nici fructul muncii salls
 Nici timpu, nici locu, nici viața n'avea în siguranța ;
 N'avea să și plece capul, cu que să și ducă traiul :
 Fugar, fără colibă, își blestemă ființa ;
 Iar stabil, adèpostu'i chiemă crudul nesațiu :
 Domn, sclav, clăreășu, totu una : averi erau pericol
 Și lipsa erà fame, frigu, tremur, agonie.
 Copillul dela mumă că 'gnellul spre junghere
 Se 'ngenuchiă 'naintea bețiiilor de sânge
 De Ianiceri sêlbatici și crunți în a lor poște ;
 Său, încărcat de fêrre, cu soru-sa împreună,
 Erà mênat să 'mpartă ultragiul și durerea
 În locuri transdanubii, în domele ascunse
 Dorințelor sfăcate, orgielor păgâne.

În luttu erà 'nvestită voiósă Românie
 Și țipete de sânge se înalță la ceruri :
 Quând mume sfișiate lugiă cu dor copii,
 Și 'n marea neputință chiemă s'auđă cerul

În gemet Disperarea și Disperarea mută,
Blesteme, lungi suspine, dorinți de resbunare;
Quând soți coprinși de frică, amenințați cu mórtea
L'a sócelor răpire, ultrage turbătóre,
Virtóse 'ncordà braçe lipsite d'ori-que armă
Și pumnul către ceru 'nălță grințându-și dinții;
Quând tați, d'un doru mai mare, în ultra disperare,
Se 'ndeliră 'n leșinul unei răpите fiice
Și nu mai vedeà riscul, repunerea vieței,
Uită și neputința ș'a lui singurătate
În care 'l uită cerul, și fără soți și arme,
Cà leul în turbare, cu ochi 'n schinteiere,
Se repezià în rēcnetu pe răpitor assupra,
Și'n luptă disperată subt brațele'i nervóse,
Sub mâni înfigetóre, sub grei genuchi ca plumbul,
Își sugrumà păgânul, făcênd a'i sări ochii
Sclipindu de 'nghiețul morții, și printr'un negru sânge
A'și gilgii în noduri spurcatul vinêt suflet.

Aquest fel gemeà țerra în dolliu cufundată
Quând dupõ mari și grele pericoli de viață,
Turbate persecuții, Michaiu la urmă vine
Să 'ncingă a sa frunte cu stema domnială,
Suindu-se pe thronul pe quare guvernasse
Și fratele său Petru, și fratele său Stephanu,

Și tată său Petrașcul, quare pentru dreptatea
Și blânda-i guvernare, se mai numisse încă
Quel Bunu și Dreptu Pêtrașcul; pe quare guvernasse
Și moșul Radul-Patru, numitul și quel Mare,
Străbunul Dan al treilea, și Vladu faimosul, Țepeș,
Părintele aquestui, și marelă-aquel Mircea,
Părintele lui Țepeș, și Dan tatăl lui Mircea,
Și Radu-Negru, moșul lui Dan și restrăbunul
Lui Michail al nostru, lui Michail quel mare,
Quel fondator Domniei și primul Domn al Țării.
Toți Basarabi d'a rëndul în sus din fiu în tată
Pinõ la căpitanul legiunilor romane
Quari se stabilirõ în țerra Macedonă
D'Aurelian augustul, și locul ce s'adapă
De Istru și Morava numirõ de attuncia
Basarabița Romei, ca să scie 'n secolu
Quõ Basarabu fu capul aquestei colonie.
Aquestu Basarabu fost'a unul din prinții Romei
Și Căpitanu celebru, que, pentru mari succese,
Victorii lăudate que 'n arme repurtasse
În basa Arabie, astu nume i se dette,
Que 'n lunga sa durată, peste decimi de secolu
Cu glorie, mărire trăi 'n Țerra Romană,
Scutită, guvernată de gloriõsa viță.
Aqueastă țerr' acuma erà de tot căduță,

De totu ingenuchiată la marea greutate,
Aquellei de ferru vérgă, aquellui jugu osmanicu.

Eternul pré potente que 'naltă și dobóră
Regate mari și nații, și altele realță,
Din Thronul Prea-tăriei quel mai presus de ceruri
Și 'ntins quât Pré-tăria, în miđlocul de angeli,
Subt alle cui picióre aqeste fără margini
Domnii și lumi de stelle sunt pulbere de aur
Și splendidă ș'apprinsă, în spațiu avêntată ;
Din astu Thronu que coprinde nem 'rginirea tótă,
Și ori-que stea è parte, divină adornare
A gloriei que 'ncinge întréga'i majestate ;
Cu ochiu-i que provede și 'n clipă restrăbate
Prin cristalinul spațiu arcanele abyse
Și quelle mai ascunse que făcă'i stau 'nainte ;
Se uită și s'attinge l'atâtea varii chinuri
A gintilor române, a gintilor chreștine
Que gemu subt împilarea nemicilor ai Crucii,
Și stavilă decretă aqestui torrent bārbar
Que că flagellu al lumii de multele abatteri
Din callea quea prescrisă în legea sa quea sântă,
Lăsasse să isbéscă s'amenințe Pëccatul,
Qua să cunóscă Omul quât perde quând își uită
Amorul spre Apprópe, unirea către Bine,

Frăția într'un Tată și *slavu* face din *frate* ;
 Decretă 'napoierea orientalei spaime ;
 Și FIIUL și CUVÎNTUL que stă la a sa dréptă
 Plinesce a Lui lege și cuvintédă asfel :

(O Spirit paraclete, Consolator divine,
 Al bunelor tesaur și dătător de viață !
 Tu Dómnne, mă luminează și'mi dă aquea putere
 Fedel a reproduce cerésca cuvântare
 A Fiiului Puterii ; și Tu iar împlinește
 Și fă să se 'nțellégă alleșilor aquellor
 Cu mintea luminată ori-quâte neputința
 Umană și plăpândă nu póte să ajungă
 Nici chiar să imagine, nici cugetând să afle
 Cuvinte să exprime)! — ELLU cuvintédă asfel :

«Sunt Alpha și Omega, Principul și Finitul ;
 Iar Intervallul este al liberei Voințe.
 Am întregit Atomul, 'iam dat proprietatea,
 Împus'am Sympathia cu altul a se strânge
 Și întregit'am Totul ; iar legile'mi divine
 Îl légă și îl ține. Materie și Minte
 Unitu-le-am prin nuntă, și Facultăți, Talente
 Părțit'am cu mâini pline, predestinaiu organe.
 Am innăscutu Instinctul spre usul Facultății ;

Memoria împus'am și Rația 'nthronat'-am.
 Format'am cunoscințe, am datu cursu judecării
 Am nemurit Ideea în Formă, Qualitate,
 Și'n nuntă uniformă pe lege neschimbată
 De șiruri sânt conduse în line, dulci commerce,
 Idee cu Idee am ȃisu să se 'nmulțiască
 Și'n sacră harmonie formându soțietate,
 A combină Sciința, sub quare cea mai dură
 Materie, docile a se supune Formei,
 Și artă să producă. În quāt Artă cu Artă,
 Sciința cu Sciința, și tôte între sine,
 Să 'nchieie cunoscința Luminei neappuse,
 Eternei Verității, vecinu să fiă Omul
 Cu-a noastră Presciința, ș'ajuns l'a sa ursită.

«Statornicit'am Locul, am ȃisu să curgă Timpul
 In ori-quare ființa împus'am și natura'i ;
 Ori-quare faptă ȃis'am săși aibă consequința.
 Creaiu și judică-voiu, și quere-voiu cuvântul
 La intervallu în parte, la Intervallul Lumii :
 Ș'Atomu și Universul voiu quere a'mi respunde ;
 Durata fiă-quarui închieie și județul.
 Atomul despre sine se judică în parte,
 Că parte a 'ntregimii, se judică 'mpreună
 Cu totul, și închieie Județul aqel ultimul

Terribil, œcumenicu, luându'și fiă-quare
 În drept dup'a sa faptă și ênsuși dupõ cuget.
 Registru 'mi este Timpul și mărturie Locul;
 Iar pîră ș'appërare stă față Facultatea,
 Și usul ei pronunță resplata cuvenită.

«Quând Omul nu s'allungă din legile'mi eterne
 Și ține callea dréptă, din gradu in gradu prinvine
 L'a sa predestinare, l'aquel ideal Bine;
 Omul è OMU în sine, Soçietatea 'ntrégă
 Constă din elemente curate, sănětöse,
 La locul lor veghiente spre 'ntrégă harmonie,
 Și Nația devine potentă, progressivă,
 Mărită, Lăudată, ferice, gloriósă.
 Alleși formédă popol, model între popóre,
 Și legea lui reflettä eterna, justa LEGE.

«Quând Omu 'nchide ochii la marea'mi Provedința,
 Rêu duce Facultatea, ș'o mână 'n cerbicie :
 Nu cată Adevêrul, n'adună cunoscința,
 Se părêsesce astfel că și quând Facultatea
 Ar' fi dupõ 'ntêmplare, nu'și ar' avé un cuget,
 N'ar fi o prevedere, se lasă 'n statul Vitei,
 Que quâte daruri are își vin l'a lor ursită;
 Natur'attunci a faptei adduce dupõ sine

Ideilor confusii și cunoscinț' fatale.
 Mai próste de quātu ênsuși necunoscința Vitei :
 Orbie spirituală, exoticu întunericu ;
 Iar Patima devine hidos, infernal vițiu ;
 Ura 'ncuibédă 'n inimi, Nencredere și Luptă ;
 Desharmonie plină devine Individul ;
 Soțietatea 'ntrégă è dèdal negru chaos,
 Cu vérgă grea condusă de dreptul mai potente,
 De sine preparată la jugul din afară,
 Que vine iar de sine, din legea que o dată
 S'a scrisu quô ori-que faptă își are consequința ;
 Ființa è mai vilă și chiar de quât Nimicul ;
 Viața este Mórte simțindă, durerósă,
 Mai rea de quātu Trepasul, è temere de Mórte.

«Din epochă în alta, din secol în altu secol,
 Întréga'mi Provedința a provêdu s'allégă
 Predestinate vase spre cultulu Verității
 Spre crescerea sciinței și sacra'i propagare.
 Aqueștia vorbiră, culesseră sciințe,
 Urmașilor legară a lor inavuțire ;
 Se consacrară Faptei, veghiară, sufferiră,
 Descoperiră Lumii divine adevăruri,
 Pe Omul educară. Și 'n zelul lor quel mare,

Ferbintea lor credință chiemarö jos CUVËNTUL
Spre împlinirea Legii ș'a Omului noire.

«Se împlinirö secolî. Prin rađa queea vie
Și deifăcătöre a SPIRTULUI-SCIINȚEI,
Din creatöre-AGAPE a DEULUI-PARINTE,
În sînul Curăției, Verginității sacre
M'am conceput de SINE, Materie luat'-am,
M'am revestitu cu dënса cã 'n ceruri cu Lumina,
Ș'am încarnatu CUVËNTUL, să deifacu pe Omul
Făcutu-mi-'lam frate și fiu de cerescu Pater
'L-am înfrățitu cu sine; sanctificaiu Sëracul,
Productul muncii salle cu dreptul prefăcëndu'l
În Corpul² ș'al meu Sânge de viața dătătöre
Legat'am a mea Pace. Am întărit Credința,
Am încălditu Amorul, am îndulcitu Speranța;
Am consolatu pe Miser; am plâns tot proletarul;
Am fericitu în secolî pe făcători de pace.
Amenințat'am Crima; fruntat'am Hypocritul;
Am biciuitu pe Omul que cumpără și vinde
În locurile sacre, cã demagogi-aqueia
Que amăgescu popóre în numele dreptății,
Credinței, Rentregimii, făcëndu-le organe
La 'n partele-și folöse, la alte férre nuoe;
Și pus'am anathema pe Jugu și pe Selavie.

Am sufferitu ultrage, cunună grea de spinuri,
 Și sceptrul Infamiei și Purpura-despotă,
 Purta'am a mea Cruce, lăsaiu și pironirea,
 Împungerea și fierea ; lăsa'am ênsuși Mórtea
 A disformă pe DEUL ; am descindut în grópă
 Spre a surpă Pëccatul, să ferricu în jos Orcul³ ;
 Trecut'am peste Mórte și arătat'am Lumii
 Quô pôte-se CUVËNTUL să suffere, să pață,
 Să viiă pîn' la mórte, ci viu è totu d'a-una
 Și în triumfu resaltă, uimeșce Custodia,
 Înferricarea rumpe, și 'n ceruri se realță,
 Lăsându jos fructifere divinele'i semințe,
 Pe quare le 'ncolțesce, le creșce și le *cóce*
 Al Verității SPIRIT în secolu, generații.

«Plinindu, legat'am Legea ș'a mea ceréscă pace.
 Convinși ai mei discepoli, luându'și a lor Cruce,
 Prin limbi de focu vorbirö, întinser' Adevêrul,
 Convinserö popóre și le chiamarö 'n Staul
 Să facă-o turmă mare cu Rația Păstorul.
 Martyrii se luptarö mărturisindu Credința
 Și vingătorii luarö stîlparea și cununa.
 Puçinu trecü și éttö amăgitori de staul,
 Parodiarö legea'mi spre 'n parte-le folóse :
 Discordia, Trufia venirö 'n locul Păcii. —

La 'ntréga desbinare, uitare despre sine,
 La cértă despre lege, la négra împărțire,
 De ómeni *slavi și liberi* ; la urra ne'mpăcată.
 Între strivitul frate și strivitorul Iudă
 Que cugetul rempinge, quóci a trădat Cuvîntul,
 Venit'a Saracinul addus de ênsuși Fapta ;
 Quóci Grecul și Romanul își preparasse sórtea :
 Din réu mai réu pășisse și réul ajunsesse
 A se 'mmulți cu *sépte*⁴ ; se degradà Chreștinul,
 Erà corruptu cu totul ; quel arbur se pãlisse
 La irigul desfrênării, și viforul de patimi
 Îi spulberasse fructul cu frunđa din preună.
 A trebuit să viiă o mórte temporalē
 Cà iarna dupó tómnă ; a sufferitu urgia
 Que pune pe Potentul în cumpenă cu Sclavul ;
 Abate jos Trufia, restrînge Desfrênarea
 Și curăță Pëccatul prin lacrêmă, durere...
 Acum Sunat'a ora și vocea Penitenței,
 Recunoscut'a Omul tot prețul Libertății
 De quare abusasse cu ênsuși al sêu frate.
 Intindem spre semnu braçul să stea pe locu urgia
 Virtuții ultragiate de Forță sau Putere
 Virtuții protegiate d'archangelul terribil
 Acum va sta torrentul que 'nneacă și distruge
 Și pusu-s'a un termin pe quare nu'l va trecce.

Nu se retrage ânsă, ci sta-va unde este ;
Și 'n lungă'i luptătură de valuri tare 'ncinse,
Que gradual s'allină pînă quând stau în lene
Și se corrumpu de sine; secă-va la căldura
A Sôrelui sciinței, și Grecul resufflă-va
Să cugete în témă; și matorindu-și planul
În anii penitenței, pățitu să se rentrégă
În drepturile patrii în mână cu stîlparea.
Ministru-aquestei fapte, a 'ntêmpină Păgânul
Ș'a frânge-a lui pornire, alles è Unsul nostru
Homonymul Puterii, terribilului angel
Que 'nvinse apostazi și curăți Tăria
De empiile duchuri⁵, de capul lor... *Perdutul*.
Michaiu va rumpe jugul Românului que geme
Și cerbicos greu pasă la 'ntrêga salutare. —
După trei-șeci și doă de șeptemâni trecute
Și alți trei anni cu elle⁶. Grecul realță capul
Ș'annunță libertatea cu đioa-Evangheliei
La verginea mea Mater.» — «Salvăți poporul, Dómne!
«Și bine cuvinteađă al têu dreptu patrimoniu!»
A resunat Tăria de mii de myriade
De angeli ai Măririi; și vie ambrosie
S'a revărsat în ceruri din quel de trei ori Sânt.
O quăt de lungă este, de tot materială
Umana încercare d'a exprimă Cuvântul

Cerescului PĂRINTE! — E altă limbă 'n ceruri,
 Cu totul spirtuală, è clipă, ș'a ȃisu tóte;
 E limbă a Luminei que-abiã imită ochii,
 De s'ar putea vr'o datã materia cu mintea
 Sã viiã 'n comparare.—Aquestea-a ȃisu CUVĚNTUL
 În limba sa divinã, și Gabriel îndatã
 'Nainte è ca fulger, parã de focu ministru;
 Aquel Archangel ênsuși annunțãtor de bine.
 CUVĚNTUL erã splendid în tót' a sa luminã,
 Totul erã commandã; archangelul se 'nclinã;
 Solia'și priimesce și pe pãmânt è 'ndatã.
 In rãpedea'i clipire circonferind 'și avĚntã
 Aquelle candid'arripi, se cumpĚnã, se pune
 Și stã pe quel mai goticu⁷, și nalt carpatu creșcet
 Blând Serafim! aicia aștéptã și mĚ lasã
 A te vedé o clipã, quô 'n marea 'ți rãpediune
 Que ochiu ar' fi în stare a 'ți observã ființa? —
 Un fulger de viață, o dulce licurire,
 Luminã care numai a cerului Reginã
 O póte sã descrie la mystica sa nuntã
 Și la a sa 'nãlțare de pe pãmânt la ceruri;
 Luminã que strãbatte ființa muritóre,
 Materia transpare și sânt o poetisã
 Spiritu devine tótã blãndețe, bucurie;
 Deșteptu Omul n'ò vede, quôci în extas' ca sãnții

Își scutură jos lutul, trepasă 'n regii sacre
În buze cu surrîsul.—A! te-am vădut o dată,
O Grație cerescă, attunci în Visul quella
Quând suffletul meu tîner erà poetu ca tine
Și'l învêtai cîntarea din harpa ta cerescă!
Să te mai vêdu o dată așa la ora morții!
Îți mulțumescu, o Angel, și pasă la solia'ți.

Își împlinisse NÓptea pe jumătate cursul
Și pare quò făcusse o pausă solemnă.
Iar Somnul învêrtisse aureea sa vérgă,
Și addormisse 'ntrégă natură restătută.
Tăcerea pretutindeni domnià în majestate
Și Luna erà plină în tótă strălucirea'i.
Cu dînsa din preună din Orient înquaci,
Trecêndu peste tîrrêmuri, popóre asiatici,
Pasasse in Europa al Somnului blând Angel.
În urma sa ellu lasă viața în dulci visuri;
Laboratorii dillei 'i-addórme în sudóre,
Pe aspre căpêtêie vèrsând cerescă pace,
Și balsamu de 'ntărîre pe abbātuții membri;
Pe întristați îi fură din miđlocul durerii
Șii trece peste chinuri în regii variate.
Ellu est' adducătorul cerescilor imagini
L'a dreptilor speranță; pe cuviosoși îi lasă
În rugă pietósă veghierea le-o respectă;

Se 'nfioréđă iarö şîşî coper' a sa fačă,
 Cu arripai allină, la orrenda vedere
 A Crimei, Desfrênării, şî fuge şî le lasă
 A priveghiă în spaimă, a'şî desecă puterea
 În empiu rău precuget, şî 'n fapte şî mai empii
 Se depărtéđ' assemeni, în mare 'nfiorare
 De quei ce vîndu Dreptatea ş'a Vêduvei avere,
 Şî pe tyranni îi lasă în crudele lor chinuri
 Cumplitele prepuse, în cruntă remuşcare
 În patul lor cel mólle, mai pungător, mai aspru
 Şî ênsuşi de quât spinii ; quöci somnul lor è altul,
 E Demonul de nóptea que chinuesce carnea
 Mai rău de quât veghierea, şî 'nchipuiri sinistre
 Pe pëccătoşi addörme, în spasmuri convulsive,
 În visuri dureröse que se precurmă 'n recnet
 În chinuri îşi ţinu şîrul şî 'n chinuri încetéđă.

Acum pe România plană al Noptii angel
 Şî uşură 'mpilarea şî dorurile dillei,
 Quând răpede mai iute de quātu clipirea ênsuşi
 Archangelul s'avëntă de pe Carpaţi spre Istru
 Şîşî îndreptéđă svolul spre vetrele lui Bucur,
 În nuoa residință, şî éttö'l fačă 'n fačă
 Cu angelul Dormirii. — Se 'mbračă, se salută.
 C'a ochilor dulci rađe que-apprinde Sympathia,
 Că doë flacări tineri que se assorbu într'una

Că doë attribute que întregescu idea
 În mintea concentrată, se înțelegu în clipă
 Și ambii facu un angel mulțitu în attribute.
 Că fulger sântu în curte, attingu totu que veghiadă :
 Soldați în sentinellă, în pragu addormu custodul,
 Străbatu la Domnu în domă, și scappără lucirea
 Din candela que arde, și stau în oratoriu.

Aqui Viața vieței, symbolul Libertății
 Icóna învierii quând în triumf CUVĒNTUL
 Derapănă Sclavia, a sufletelor mórte
 Și innoesce Omul spre cugetul quel mare,
 Ênsuși aquea Icónă luciã d'a sa splendóre
 Și reflectã lumina din candela de aur
 Que 'și înălțã la ceruri o flacăr' albãstruie.
 Heroul dupõ o lungã, profundã cugetare
 Își terminasse ruga quea dupõ mieđul-noptii,
 Și 'n jețul sêu purpùriu cu fruntea p'a sa mânã
 În planuri salutãrii și varii și mãrețe,
 Își ațintasse mintea către Omnipotințã
 Și ochii pe Icónã, a quãrii ceresci rađe
 Împrumutã puterea aquellui dulce angel
 Que-allinã ori-que cugetu și 'n haromire sacrã
 Pe cuvioși addórme dupõ ferbinte rugã.
 Așã addórme-Heroul; și Seraphim 'n datã

Desparte de la sine pe fratele său angel,
 Că o calitate abstrasă din substanță ;
 Îl lasă la solia'i, și singur ellu Archangel
 În totă frumusețea'i în umbră se desamnă,
 S'appropie d'Heroul, ș'assu ora lui întinde
 O arripă allină și albă că lumina ;
 Pe splendidele margini de fulguri diaphane
 Se 'ngână, se mărită aquelle culori varii
 A gloriei cu quare își cinge Cerul fruntea
 Quând recoritei Sphere anunță abondanța.
 Cu ochii săi cerulii înamoratu îl vede ;
 Priveghietor fațintă să nu'l attingă rață,
 Să nu'l scôle lumina. Astfel o mumă vine,
 S'appropie de légenu la pruncul său cu sinul,
 Și cu surrîsu 'n buze, în peptu'i cu ardórea
 Se uită încântată la fructul tinereței
 Ș'al păcii conjugale ; aquest fel Seraphimul
 Se uită charitabil, ș' ardintea lui vedere
 Vorbesce, spune multe în Domnul que visedă.
 A Cerului decrete acum sînt cunoscute
 Lui Michail quel Mare.— Archangelul   n ceruri ,
 Și Domnul se deșteptă, drept în piciore sare. —
 Și caută ș'ascultă, și n'aude nimica,
 Nimicu străin nu vede. A candeliei lumină
 Se 'nalță și se lasă, și vasul ei quel sacru

Se légănă ușure p'aureea'i catenă ;
Și un profum de viață dintr'ênsa se exală.
Michaiu pasă la ușă, și pe custodu îl află
Dormindu în a sa lance cu capul p'a sa dréptă.
Se 'ntórnă la Icónă.—Și mintea'i se lumineă
Indată'i vine 'n cugetu idea Invierii
Desvóltă, lămurită aquest fel cum la nimeni
Nu mai venisse âncô. Se cercă se 'nterrógă
Și altu cu totu se simte. E plin d'o 'ncredințare
Necunoscută âncô.— In inima sa simte
Decretele divine, și brațul ș'a sa minte
Capabile de faptă. Fântâna cugetării
Înundă d'adeveruri, ființa îi innécă.
Repaos quere Carnea și 'n svol îi este mintea.
Cămara nu'l încape și largii pași detună ;
Străbate, restrăbate întinsa'i încăpere,
Gigantica sa umbra în lungu'i se desémnă
Și răpede 'l urmédă circonferind pereții,
Vulcan în peptu'i ferbe divina resbunare ;
Cu miile'i vin planuri întru restabilirea
A drepturilor patrii ș'a țerrei rentregire
S'așédă să resuffle. Umbrósa'i, lata frunte
În pumnu'i se 'ncreșcesce și'i încovóie brațul.
Astêmpêr nu è 'ntr'ênsul și 'ndată se realță.
Sublimu este bărbatul quând intră în ellu geniu

Cerescilor voințe! și inspiratu îl mișcă,
 Materia frământă în neastîmpăr sacru,
 Și 'ncinde Carne, Minte! E altu Enochu que svólă
 Pe arripa sciinței răpitu d'a sa credință!
 E un prophetu în planuri, al doilea Elie
 Que pe un carru de flacări s'aventă către ceruri
 Să 'nveste majestatea c'o frunte radiósă! —
 Nu póte sta Heroul, è drept la Orologiu...
 E mult pînă la dio! — ci póte 'napoiadă!
 Și trece la feréstră să caute afară.
 O aură ușure îi mângiie 'ncet fruntea
 Și pèrul îi resfiră și'i recoreșce peptul.
 Se rédimă pe braçe și se rāpeșce 'n cuget;
 Revine iar în sine și orele'i par' secolu
 Que trecu cu tóte astea cu viața din preună
 Que și ea ni se pare qua dioa strecurată.
 Trecu orele și éttő Cocoșul se aude
 Que îi strabate-auđul că ultima quea trombă
 Que chiamă la viața pe trepasați din secolu
 Recórea diminéței începe să se simță,
 Ș'albórea nu 'ntârđie, la resărituri spuntă;
 Se coloréđă 'n urmă și purpura și destinde
 Ridenta Auroră, și peru umbrele Noptii.
 Concerte mii de passeri salută diminéța.

Natura se deşteptă, și cerul își deschide
Eterne porți de aur și sôrele resare.

Primarele lui rađe, lucirea matinală
Înundă de lumină peloria lui frunte,
Symbol independinței la cugete române.
Pe locu el se îndréptă, se crede față 'n față
Cu ênsuși Provedința, al quării ochiu l'așintă
Provêdător îi spune quô è deschis assuprăi
Și resărit-a *glia*. — E ora rugăciunei ;
Heroul îngenuchie 'și 'nclină a sa frunte
In rugă tot-d'auna tăcută 'i eră buza
Și inima sa numai se exprimă ferbinte
Șiși desvoltă simțirea que limba nu è 'n stare
Material să spuiă ; iar pietosu'i cuget
Pe arripe de flaccări que'i prumută Credința
Svolă pînă la Thronul cerescului Părinte,
Că sacru holocaustu de umil și dreptu sufflet,
Și se 'nturnă în sinu'i reîncălditu, ferbinte,
Adducător de pace. Așa 'ngenuchie-Heroul
Ș'așintă la cer mîntea que âncă că icônă
Cingea în totu coprinsu-i quea visiô nopturnă,
Și grația divină în tót'a lui ființă
O simte revërsată, și'l face să exclame
Tindënd a salle braçe : «O Dómne al Puterii,

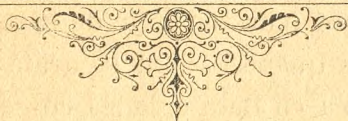
Que 'n ȃille de pericol ai fost a mea scutire !
 Și quând turbat Nemicul quereà a mea viața,
 Attunci cã prin minune trimis'ai al Tãu angel
 Quând îmi lucia în ochi'mi securea ucigașã¹
 A Omului de sânġiuri, și îmblândiși cruđimea,
 Fãcẽdu a'i cãde arma din mãna'i tremurãndã,
 Și mẽ salvași din ghiare a férelor-bipede,
 Qua sã'mi încređi la urmã cãđutul aquest popol
 Și vérga domnialã. Tu Dómne al minunii,
 Al grației ș'al Vieței ! bine-voiși ș'acuma
 A'mi revelã arcane decrete, salutarii.
 E Domnu, Domnu, Đeul nostru ! Romãnilor s'aratã ;
 Glorificatu sã fie trei-sãntul al sãu nume !
 Și 'n bine cuvẽntare cerescul sãu ministru
 Que 'n numele Lui vine ! O sufflete mãreșce ! »
 Erã âncõ 'n genuchie, Michaiu plin de sudóre
 Și lacreme heroic' ștergeã dep' a sa fașã,
 Quând ușa se deschide și intrã Scutierul....
 « — Que șcire ? — Pré-sfințitul Efthymie... — Sosit-a ?
 « — Cu đioa din preunã intrõ în capitalã
 « Și la Methocu aștéptã, soleșce-a sa venire
 « A s'arëtã la Curte. — Sã viiã, » Scutierul
 Se'nclinã, tăcut ese a împlinì cõmmandã —

¹ Veđi în historie viața Heroului.

«— Binevenit să fiă al Domnului ministru!
 «La timpul sosi Păstorul, și Cerul îl trimite.
 «Que causă îl face Têrgoviștea să lase,
 «Să viiă tötă nóptea ? ș'atâta neastêmpêr
 «A me vedé în dată?... 'Mi è fôrte necessariu
 «Cu ellu a mă 'nțellege. Păstorul ce veghiadă
 «Quând turma è 'n pericol, și Prințul ce nu dôrme
 «Quând îngenuchie țerra, din ochi își cunoscū pêsul,
 «Nici unul nu è Iudă.... Se quere-aqui unire
 «Bărbați à te încrede, făcuți a te 'nțellege...
 «Mult póte Kyriarchul cu viața cuviósă...
 «E Legea înainte, și Patria, și fiii,
 «Ș' averea, și viața... Le-a prețuitu Românul.
 «Boierul è rea fêră ! ellu numai se orbeșce
 «Și tóte și le vinde pe o speranță numai
 «Quând are înainte o umbră de Domnie.
 «Ci om è și Boierul, și Omul è ammesticu
 «De angel și de demon.... Avemu și partea bună.
 «Iar partea infernală è rea quând è 'n putere...
 «A împilat'o Turcul... Să nu perdemu speranța.»
 Așa cugetă Prințul și cuvênta cu sine,
 Quând intră Kyriachul Euthymie zelosul.
 In Domnul îl salută și'l binecuvintedă.
 Heroul se înclină querêndu-i umil drépta
 C'o demnă curtesie que 'nnobilă mărimea ;

Îl pune jos să ședă și caută în ochii,
 Și recunoșce 'ntr'ênșii aquecești exprimare
 Arcana și diyină a Visului de nóptea
 Que apprinsesse 'ntr'ênsul aquea mânia sacră
 Și regenerátore.—Tu, Musă, spune-acuma
 Que vorbe au între sine Păstorii și cu Prinții
 Quând își cunoscú solia și pêsurile țerrei;
 Quând au qua să reforme și inima și Míntea
 Popórelor căđute; quând Rêul predomină
 Pe micu și peste mare, și toți s'abbatu din callea
 Prescrisă Omenirii, și nu è pîn' la unul;
 Quând au de a se teme de jugul din afară
 De intrigi intestine, și quând conspiră Iadul
 Asupra învierii a Omenirii stinse
 În mórtea quea morală. Tu spune, sau tu fă-ne
 A devinà propusul și planul și vorbirea
 A doi Români que singuri erau meniți de Domnul
 A realță Poporul ș' à dă Viitorimii
 Exemplu de mari fapte, și cuget necessariu
 Să șcie quă Românul nu móre, și'l așteptă
 O sórte radiósă, serbată 'n preursirea
 Divinelor de rete. Tu Musă fă-ne iară
 Să șcim quă viu è Domnul și è *progres* în Sine
 Și'i așteptămu venirea, que popolii realță.

Tu spune tóte, Țeă! Chreștină Libertate!
Quóci pînó la noi Fama nu ne-a addus nimica
Din quâte se vorbiró în doma domnialé
Cu DumneȚeu de faȇă

În case-eră 'ntunerecu ; în sus, în capul scării
O surdă licurire din îngânata lampă
Își revărsă lumina în lunga intrătură
Și arată vederii bătrâni, gălbui păreții.
La ușa de intrare a sallei de ospete,
Stă un fecior-din-casă cu mâna sa pe chieie.
În fund, în fundul sallei, un pat quăt țineà latul ;
O scórță purpurie în late vergi floratè,
Țessută de Bănésa sta 'ntinsă în tot lunguî,
Și attêrnà la valle stufoși și mândri ciucuri,
Și laviți prelungite în drépta și în stânga.
Roșià într'o dimie întinsă 'n ținte albe,
Țessută iar în casă. — O tavolă rötundă
Și mare stà la miđlocu, c'o stofă bellicósă,
Cu grei de argint ciucuri ; o Cruce sta pe dênsa
Cu tot, de tot de auru ; o Carte ferricată
În smaltu și nestimate, și luminări trichellii,
O vérgă pastorală, și sacrele vestminte,
Pontifical'a mitră lucià 'n aintea Crucii.
În capu, în fața ușei un jețu de nucu pré netted
Și vechiu din alte đille, cu perna, ređemântul
De catifea verđuie, cu ținte pe ellu galbeni,
Ș'aúree 'n jos funde. — La rêsăritu icóne,
Dela străbuni lăssate, ș'o candelă măréță
Ardeà întru tăcere. — În sus, d'assupra ușei,

Insemnele Băniei în arme 'nchipuite,
 Cu lănci între stindarde, în giurul unei perne,
 Cu un toiagu pe dânsa, ș'o négră gugiumană
 C'o penișoră albă ; și doë stéguri drepte
 Drapà bănésca ușă. — În partea quea din stânga
 Era doë colónne massive, de styl moricu.
 Din una pîn' la alta o vérgă de ferru grósă
 Ș'o draperie désă de dânsa suspendută,
 Cu ciucuri și cu funde țineà ușor intrarea
 Quea largă, spațiosă, formată 'ntre colónne.
 Un altu fecior-din-casă, nepot de sor lui Manta,
 Aquì lîngă cortină întroduceà pe óspeți
 În stanța affundată, trecêndu prin întrătura
 Que deschideà cortina. — Aquì sta banul Udrea,
 Bêtrânul banul Manta, și banul al Craiovei
 Mihalcea belicosul, și Vornicul Dumitru.
 Și Mitrea quel hotarnicu, Mirică logofêtul,
 Issar și Theodose, mintoși logofeți ambii ;
 Vistierii Dan și Pană, spătarul Vintillică,
 Spătarul Văcărescul și aga Vitejescul
 Și Aga Luca-Lungul, și Radul-Bărcănescul,
 Tus-trei frații Buzescii, Calofirescul-Radul,
 Și capul lor Păstorul Euthymie zelosul.

Erà 'nvestiți cu toții că 'n ڃille de paradă

Îmbrăcătura strimtă, îngust găitănătă,
 Intră în cisme galben' que sornăia în pinteni.
 Peptare pe corp strînse în găitane late,
 La căpătîiu cu nasturi; pe umeri chepenege
 În copce d'argint prinse, cu firu de tot cussute,
 Pe margini cu hîrşie, lovià 'ntr'o parte cópsa.
 D'o bellică cintură que coprindeá miđlocul
 Într'o cureà cu ținte, cu zalle aurite.
 O sabie-appendută sunà 'n tótă mișcarea.
 De gîtu decorà peptulu colana quea de aur,
 Quea remășiț'antică de cavallerii Romei.
 Pe spatte cădeà plette din mica gugiumană
 Și pussă la o parte cu fundul lăsat roșu
 Iar Banii-aveà pe umeri în locu de chiepenege
 Un lung și splendid conteșu; la miđlocu cingetőrea
 Mai lată de mētasse, cu doē mari, rotunde,
 Massive d'aur copce, ș'o pană 'n gugiumană,
 Iar Kyriarchu 'n strae de lină umilită;
 Ș'o glugă monachalē acoperià cărunte
 Și cuvióse plette, — quóci pîn' attuncia âncò
 Gômfarea byzantină nu corupsesse Clerul.
 — Rēu se 'ncuibō păgânul în țerră, badeo Udreo!
 Suspină vechiul Manta; mult s'au stricat Boierii!
 Que molliciune mare 'n dumnévóstr'ăi tineri!
 Pe quând eram eu june ș'allesseröm cu toții,

Din Affumați pe Radul, quând Pașa din Nicopol'
 Venià ca beiu al Țerei, cinci bătălii tot una
 Avurám cu Păgânii și 'nfrânseróm trufia
 Spurcatului Mehmet-beiu. Que focu erà pe Țerrà !
 Cadiu în tot orașul ! Turcime în tot satul !
 Junghieri și pradă mare ! Erà turbați Păgânii.
 Junimea boierescă p'attuncia aveà sânge :
 Cu micu cu mare Țerra erà în arme tótă.
 Și mi 'ți făcèa pe Turcul să ne respecte dreptul.
 Turcii d'acum sunt lóze, borfași, sufferiți trântori.
 Quâți cugetați să fià cu toții 'n tótă Țerra ?
 —Sunt mulți uccigă'i Crucea ! respunse Dan Vistierul:
 Vr'o trei mii remășițe dela domnii trecute,
 Que 'n voie de nevoie, prin órb'a nepèsare ;
 Și móllea cîrmuire remasserö în Țerrà
 Că negustori, să ñicem, și 'n faptă cà locuste.
 Pe lîngö ei venirö pungași cu pung'a sécă,
 Aquei que 'mprumutarö pe hoțul de Lissandru
 Să'și cumpere a Țerrà qua să o pótă vinde;
 Și spre-a'și luà iar banii, luarö în arendă
 Veniturile Țerei cu ómeni din preună.
 Și datoria-aqueea è rea, mare cangrenă,
 Din ñi în ñi tot cresce, se tot mulțescu datornici,
 Se 'nfipserö în Țerrà cà lipitori mîrșave,
 Que nu le mai smulgi alt-fel fără să rumpi și carnea.

— Le dai un praf de sare d'a négră că și elle
 Ș'apoi le veđi cum varsă, stircindu-se, ăl sânge,
 Prorupse Rad-Buzescul c'un heroism sarcastic,
 Și risserö Boierii c'un ris de resbunare

Que-annunçà mari fapte.

— Pe lüng' aqweste fêre, alți vr'o trei mii ne-addusse
 Tot ciuma de Lissandru să'i fiă biet spre pază,
 Să stórcă cu ei Țérra și să domniască 'n pace,
 Urmò tot Dan-Vistierul quöci ellu le da simbria.

— Despotul în putere nu è fatal atâta
 Că deșirata iasmă de un tyran mollatic,
 Prorupse Kyriarchul sorbitu în ascultare.
 Quea temere vulpénă, quea remușcare cruntă,
 Nencrederea în tóte și frica și de umbră
 Îl fac uimit s'allerge la simbriași venetici
 Și 'n mână le dă viața cu Țérra din preună.
 În dreptul lor acuma ei că p'a lor avere
 În lung și 'n latu o pradă!—Unde mai pui acuma,
 Urmò iar Vistiierul, p'aquestia din urmă
 Mării-Salle gvardii, que din Constantinopol
 'L addusserö în Țérră și nu mai vor să fugă?
 Spachii! se 'ndulcirö la mierea și la untul
 Que curră coppiöse că 'n raiul que visedă
 Păgâna spurcăciune! Mult le plăcù viața
 Trândavă, vagabondă, și mult le veni bine

Cu traiul quel ușure al quellor din ainte
 Pungași, ș'adică gvardii que mi 'i aflară 'n Țerră.
 — Noi nu șcim que le place, adăogă bētrānul,
 Nici cum le vine bine. Noi întrebăm acuma :
 Stau ei după tractate ? Avem vr'o legătură ?
 Se află vre un ordin al Porții spre aqueasta,
 Că 'n timpii lui Mehmet-beiu que aducea firmanul ?
 Qua, daqua Coconașii nu știu, cu arma 'n mână
 Să 'și appere moșia și să 'și păstrede dreptul
 Que bunii lor bētrānii știură, cu-al lor sânge,
 Să'l lasse 'n moștenire pe mari, sante temeie,
 Incai să afle lumea quă ne-ammu suppus de frică.
 E vr'un firman al Porții que nu va să cunoscă
 Tractatele 'n ființă, și noi biet nu cunoscem
 Nici cum se ține palla, nici cum se 'mpumnă lancea
 Și d'aea Turcul astăzi se jăcă cum îi vine,
 Cu casca dorobanță, cu conciiul femeuței ?
 Aqueasta voiu să aflu, să ne luăm de una.

Attuncia Logofetul, mintosul Theodose :
 O unchiule, respunse, se șcie quă vr'un ordin
 Nu este dela Pörtă a ne călcă tractate,
 A ținne Turcii 'n Țerră, și a'i lăssă să'și facă
 Giamii și locuințe, să stărcă pe creștinul,
 Să ne batjocorească și legea și Credința.
 Să'și facă jucărie cu viața noastră ênsuși.

De faţă vre un ordin, è dreptu, quõ nu se vede :
 Vedeti însè qu'aicia è marghiolie mare;
 Quõ è hielén pãgãnul şi nu şcie de lege.
 Incetul cu încetul se 'ntinde mereu Turcul,
 Şi noi astãði de voie, iar mâine de nevoie,
 Şi mai târziu de frică, să 'i dãm cà dela sine,
 Şcii, una câte una, pînõ s'or facce tôte.
 Prin colonii urđite, d'o parte crescënd Turcul,
 De alta stãnd Romãnul, iţi ia astãði copilla,
 Mãine 'ţi uccide tata, iţi spëndurã flãcãul
 De que să aibã sufflet să 'şi appere surora,
 Ş'o mumã disperatã; copillul 'ţi 'l turcesce;
 Pe desfrênat 'ţi 'l face beşlégã, să momescã
 Pe alţii cà şi dênsul; pînõ quãnd éttõ Tërra
 Curat ţerrã turcescã. Impuneri d'alde astea
 Nescrisse şi pieđişe cu mult sînt mai fatale
 De quãt quelle d'adrechtul, pînõ quãnd mai è sânge
 De Romãnellu prin vine, şi vr'un Boier cà Manta
 Ş'o biatã spadã 'n mãnã, quõ scii unde te affi,
 Şi or mori cà Romãnul, ori mi 'ţi inveţi pe Turcul
 Sã 'ţi recunnoscã braçul d'a dreptul rãpeđindu'l
 În sînul unei hurii. — Se bucurã bêtrânii
 La vorbele frumöse ce deşteptã curagiul
 În inimele june. — Quãt ellu de nalt se scolã
 Buzescul quel mai mare, que nu pré vorbiã multe,

Și 'și spune al său cuget : «Que ordin, or neordin ?
 Vedem cum merge lucrul... De ici se îndreptéđă,
 Și colo-è ajutorul.» Și sună țépănu palla,
 Năltând la ceruri brațul, ferbênd de resbunare.
 — Sunt semne bune ! bravo ! strigò Banul Mihalcea,
 — Și bine-cuvêntate să 'ți fie alle vorbe,
 Adăogi Păstorul, ștergênd lacrême calde.
 — Nu s'au perdut Românii ! strigò și Banul Udrea;
 Ci stați, să șcim ce facem. Noi ne sculăm cu arme,
 Și Têrta e puçină, de tot derăpênată
 N'ar fi de cuvîință ântêiu să ne 'nțellegem
 Sau cu vecinii noștri sau c'o Putere mare,
 Să querem ajutóre ? — Que ajutor, nea-Udreo !
 Precurmă Logofêtul Issar cu carte multă ;
 Nu este la locu vorb'a : pe semne d'allianță
 Ai vrut s'adduci cuvêntul ; quôci fratele Moldavul
 Și dinquaci Transylvanul è într'aqueeși stare
 Și toți avem nevoie să ne întindem mâna
 În strînsă legătură, și unul pentru altul
 Să sară spre 'ntărire. Iar Serbul și Bulgarul
 Deși simte scăpêtarea și jugul, scóță arma,
 Și causă comună cu noi viiă să facă.
 Așă 'nțellegu lucru. Iar daqua mergi cu mintea
 La Neamțu, sau Léchu, sau Unguru, să cerem ajutóre
 La astfel de 'mprumute, è cammăta pré mare ;

Și lipsa d'ajutóre que nu le mai poți ducce.
 Nu vè 'ncurcați cu șóngheri și cu Puteri de astea,
 Quõ unii ca aqestia or' să ne puie capul
 În numele Credinței. D'o fi să scăpãm astăzi
 Qua să cădem iar mâine, schimbând mereu la juguri
 Sau să 'ntindem mâna, cerșind quând ici, quând colo
Scutire și protecții, mai bine, frați cu Turcul,
 Mai bine jugul aspru ; deviiã tótã Țérr'a
 Un pašalik în formă : quõci tot mai ai d'a crede
 Quõ poți scăpã o datã. Despotul d'altã lege,
 Que nu pré scie multe, încai te 'nvață minte,
 Sã poți fi omu o datã. Sã sciți că Turcul scade.
 Quõci legea îi è órbã ; ș'attunci Chreștinul neted
 Iși ia celle perdute. Eu, đeu, rêvnescu la Grecul
 Qu'acum è pus pré bine, și a scăpat de smorfuri,
 De titluri byzantine, și nu 'i remasse alta
 De quãtu căđute templuri ș'adducerea à minte
 De gloria străbunã, servatã într'o limbã
 Curatã și divinã ; și suveniri c'aquestea
 Reîntregescu popóre. Sã sciți quõ ei o datã
 Or să mugéscã astfel cum să 'i auđã lumea
 Și pe temeiori bune 'și vor re'ntãri ființa.

Se scólã dupõ aquesta Calofirescul-Radu
 Și đice mai d'adrechtul : «Boieri, cu alte vorbe
 Îmi place mie palla que 'n ambele părți taie

Și luce pe d'assupra popórelor corrupte,
 Și capul que se 'nalță mai sus de apa drépta
 Mi ți 'l reteadă iute să viiă la mësura.
 E bună, dëu, mësura, și 'n noi capete multe
 Le vëdu quam țuțuiate.»—E bună vorba, Tize!
 Adăogò și Radul-Buzescul din Craiova;
 S'a îngônfat Boierul, s'a sfemeiat cu totul:
 S'a dus aquea vîrtute de sufflete române
 Que îi păreă batjocuri, ori-quare alte titluri
 Que esu din rënduiala anticelor costume
 Mărimea quea română a fost numai în nume
 Que 'și face omul singuru, și 'n titluri que possede
 Pe 'ntrégă demnitate și numai pe persóna'i.
 Acum îl veđi qu'allérgă dupò *grăfi* străine,
 Să 'și împletéscă códa cu bendă baronală
 Și cruci să mi 'și atërne p'un peptu făr' de vîrtute,
 Să éasă de vëndare ca marfa ne cătată.
Boieru è meserie de appërarea Țerrei,
 Iar nu nobilitate; quóci nobil tot Românul
 A fost în tot d'auna ca cetățénu de Roma.
 Dëu, legiuni atâtea que stinserò dăcimea
 Nu 'mi au venit p'aicia a dominà tērrémul
 Sacratu cu a lor sânge, qua să 'și repuiă 'n urmă
 Romanele lor drepturi. De quând perdù Românul
 Orgolliul de sine, ș'uitò a sa mărime,

Și începù să lingă străină nobilare,
D'attunci prevēdu quō Tērra è p'a perđării calle,
Nu scapă pînō 'n urmă de sōrta que-o așteptă,
Și vine dreptu la vorb'a cu multă cumpēnire
Que đisse Logofētul. Protecții d'alde astea
La nepoțeii nostri or' să le dea prin pelle.
Departe d'aste locuri, relații d'ajutōre
Și eu preferu mai bine o pallă que te'nfrēnă
De quāt veninul dulce din cupă poleită
Que 'mbată și desfrēnă ș'ommōră de tot Statul.
— O fiilor, să fiă cu dumnévōstră Domnul!
Mai đisse Kyriarchul apprins de un dor mare;
Que bună vē è vorb'a și mintea bărbătēscă!
De que nu am putere să facu să cugeteđe
Pe toți Boierii asfel! Quōci tōte le-ați đis bine.
E mare tyrannia quānd chiară și sinceră
Se dă d'a drept pe față, și nepărtinitōre,
N'allege micu sau mare, egali pe toți îi face
C'a Cerului Dreptate. In ea se 'nvirtoșeđă
Și braçu și peptu spre luptă, și sufflet se 'mbărbată
Spre marea sufferință a crudelor martyre
Și 'ntrēga scuturare a jugului tyrannicu.
Ea 'ți ia viaț', avere și ênsuși libertatea,
Îți luptă legea 'n față, te sfortă să o lepeđi,
Te chiamă la martyriu să 'ntrevedți stîlparea.

Se santifică Omul în asprele catene.
 Sunt frați în fêrre sclavii, se întărescu în Domnul.
 Se petrifică brațul la bandele metallici,
 Și quând într'ensul bate oțelul Tyranniei,
 Rescapără schinteia divin'a Libertății,
 Și 'ncinde inimi, suffletu, herou devine Sclavul.
 E rea aquea vulpénă, ascunsă despoție
 Que 'n planuri șovăite, c'o mână lungă, lungă
 Sub mască de credință confrate se preface.
 Și 'ți sapă din temeie străbunul edificiu,
 Spoindu'l pe d'asupra să crești quô îți vâ bine.
 Nu 'ți ia a talle drepturi; te face-a i le cede
 Corruptu, de bună voiă; însufflă 'mperechiera
 Discordia din casă! desbărbătédă sufflet,
 Desmêdulédă corpul; îți 'nalță de modele
 Ființe sfemeiate; îți face și 'ți desface
 Fundamental'a lege; te face să rupi singur
 Străbune legăminte; îți pângăreșce *Limb'a*
 Și datini, și costume; și te orbeșce-atâta
 Să 'ți placă pângărite, și să 'ți conservi că Naib'a
 Drept córne infamia; să crești că esci și mare
 Quând, ânger al Sclaviei, și tîrritor că dênse
 Și tont fărô simțire devii singur uneltă
 A 'ți amăgi un frate, făcênduți'l complice

La 'ntrég'a subjugare, la mórtea generale

Ș'a numelui quel mare. . .

Jugu, quest'a se numește și faptă a Satanei;

Iar quea'laltă este o stare primitivă,

Quel mult sêlbătăcie : è omenirea pruncă

Que are și viață și viitor 'nainte.

Sêlbaticul, Barbarul è omul nesciinței

Și daqua te subjugă, cu numărul te 'mpilă

Și peste corpu domină; iar nu și 'ntr'al têu sufflet.

Barbarul nu străbate în Rom'a și Byzanțiu

De cât peste corupții; Vandalul Turcu-appare

Cà angel de urgie Dreptății quei din Ceruri,

Quând omul uită Legea; è focu de lămurire

Que inim'a prepară să simță libertate

Și prețul ei quel mare.

E rêu la Sóre-appune quô trage-à întunerecu

Dupô appus te-aștéptă quô vine mieđul noptii,

D'acolo iesuiții prepară tyrannia

D'acolo férre-eterne ș'al suffletelor jugu.

Tyrannii din Europ'a or să ne puiă capul.

Antichrist n'a să fiă păgân de altă lege;

Chrestin va fi spurcatul! qu'a 'n numele Credinței

Altarul să profane și Legea să o surpe

Cu chiar numele Legii. . .

E rêu a fi cu Turcul; ci iasmă è Chreștinul

Que îți declamă legea qua să te tragă 'n cursă;
 Cordelle de mêtasse ușor încolăcite
 Que te surgrumă 'ndată quât vrei să scapi din elle.
 Esci prins și te îngHITE; și șters din cartea Vieței
 Și ênsuși al têu nume. — O fii! cuvântul este
 A scutură jos jugul ș'a nu'l schimbà cu altul
 Mai greu și mai durabil. Ia să venim la capêt
 La scopul ce ne-adună : que facem noi cu Turcul ?
 — Resbel și resbunare ! strigarö toți d'o dată.
 — Dar quine ne è capul ? întrébă Bărcănescul
 Cu quine-avem d'a face ? cu Turcul și cu Vodă
 Sau numai cu Păgânul ? Cum am puté străbatte
 A fi 'nțelleși cu Domnul ș'a'l tragge 'n partea nôstră ?
 Să n'avem doê lupte ; quöci certele civile
 Desfiintédă nații ; de elle tot Românul
 Să 'și facă sânt'a Cruce și quât pôte să fugă.
 — Pré bine đici, Cumnate, urmö Vornicul Mitrea.
 Aqui è mult de cuget de unde să începem.
 Quând te încurci cu Domnii deschideți ântêiu ochii
 Și 'i pipăe la vênă. Cunóscem noi lui Vodă
 Și inimă și cuget pe tótă 'ndoitur'a ?

Respunse-attunci bêtrânul pășitul Banul Manta :
 Copii, Vodă nu este străin ; îl șcim cu toții ;
 Ellu è Michaiu Spătarul, è Banul al Craiovei ;
 Ellu a ținut cu Țerra puindu'și în jocu capul,

Quând vrea qua să 'l uccidă spurcatul d'Alexandru.
Nu cređu să assurđescă acum la vocea Țerrei.

— Dar, unchiule 'l cunóscem, urmò Issar mintosul,
Illu șcimu de pe attuncia quând ne mâncam amarul
Cu dênsul din preună ; Dar astăđi... deh ! domneșce ;
Și șcii quò 'n timpii noștri domnia n'o ia nimeni
Cu degetul în gură : que legătura-ascunse !

Și que de mai promitteri pînò s'ajungă vodă !

Domnia ađi, d'afarò se cumpără și vinde ;

Allegerea è formă sau intrigi, violare.

Domnia è arendă pe quare îți dai sufflet

Și 'n quare Arendașul è una cu *pristavul*

Que a mijlocit vëndarea... E bun biet tot Românul,

Ci intră dracu 'ntr'ênsul cum s'ia vëđut căllare

Cu busduganu 'n mână...

— Noi să 'ncercăm, Nepóte, răspunse Bannl Manta

Cu aer de omu sigur,

— Que facem astă-séră? prorupserò Buzescii,

Se pune jurămêntul ?

— O fii, vream mai 'nainte un soçu nouu a propune,

Răspunse Kyriarchul.

— Tătuță ! Suntem siguri, urmò greu Banul Udrea

Quò nuoul nostru frate e om de omenie,

Român să pui credință, quând ni 'l propune-o dată

Păstorul nostru ênsuși.

— Cu toții suntem siguri, dar quine-e? Cum îl chia-
Strigarö iar cu toții. [mä?

— Attuncia Kyriarchul cätò la Banul Manta,
Și îi făcù cu capul să nu mai perđă timpul
Se scólă Banul Manta și intră 'n salla mare ;
La ușa quea din drépta respectuos s'arrestă
Și 'ncet de trei ori bate. Din întru îl întrébă :
«Sunt toți?»— Toți, îi respunde... și ușa se deschide.
In dată drept și sigur un mare om propasă,
Și răpede 'și aruncă ochire aquileă
Și pasă drept la jețul que stă 'naintea Crucii.
Un stat înalt și nobil, un port de majestate,
O frunte mare, scósă, que cugetă de parte,
Schinteieteri ochi ageri, sprâncene ebenine,
Un nas roman, o buză pacifică, ridentă,
O barbă marțială, un pept ce sparge sórta
C'o tare paçiență, și braçe musculóse.
Tunică cîrmizie de catifea deschisă
Cu ghinde, frunđi de aur la pept și 'n giur pe pólle,
Cădeă p'o 'mbrăcătură colanna strimt pe pulpe
Pe quare cothurni bellici roșiă pîn' la genuchie
Cu pinteni d'argint ageri. O copcă schinteindă
În suma de brillante stringeă a lui cintură
Que tallia pronunță. De dēnsa 'n partea dréptă
O pallă strălucente sub mână tare-appēnde,

E și 'mpumnat mânerul. Miđlocu și late spette
 Și umeri se desémnă sub mantă purpurie
 Și largă și ușure în copci ca doé stelle
 Cavalleresce prinsă. De gût decorà peptul
 Collana quea de aur. O pelerină négră
 De samureă pelle cădeà rotund pe miđlocu.
 Un coif aveà în drépta, în locu de gugiumană,
 Drept bellică emblemă : nencinsă 'i erà fruntea
 Și capul drept și liber ; descoperite plette
 Cădeà pe pelerină cà dênsa negre, lucii

Herioicu ondulóse.

O cugetare scurtă umbri crețindu'i fruntea ;
 Ș'apoi decis cu totul așintă pe Ban-Manta :
 — «Să viiă, badeo Manta.» Și Banu 'ndată pasă
 În stanțele din stânga, și 'ndată iarō ese
 Cu Kyriarchu 'n sallă. Aquesta se înclină
 Și sacrele vestminte cu pietate 'nveste,
 Plecat pe capu își pune pontifical'a mitră
 Și 'n drépt'a își ia cîrja.

Iar trece Banul Manta în stanța adunării
 Și 'n trecét quevâ spune feciorului-din-casă.
 Intrând : boieri ! le đice, Păstorul în vestminte,
 La jurămênt ne chiamă ; și noul soçu așteptă

Unire să conjure.

Cu toții trecu în stanța intrării și vecină

Cu salla solemnelă. Ban-Manta face semnul;
 Feciorul trage córdă; cortina se deschide. . .
 Boierii împreună vedu toți pe ênsuși Vodă!
 Toți răpede pun mâna și 'mpumnă strîns mânerul;
 D'o dată 'ndoit cuget că fulger îi străbate :
 Și trădămêntul negru ș'a planului plinire.
 Ardeà făclii sacrate, splendórea erà mare;
 Uimiți erà boierii la umbră de lumină.
 — «Inquà, boieri, le ȃdice assigurat Heroul,
 Cu voi aveți un frate que stă 'naintea Crucii
 Symbol creștin de chinuri, de mórte, de martyriu
 La quare ellu se 'nchină spre mântuirea Țërrei.
 Curagiul que vè 'nsufflă, ardórea generósă,
 Și pepturi credincióse, și brațele române
 Îmi sînt pré necessarii la multa mea voință
 Și fapta que 'ntreprindem... Veniți: eu sunt al vostru
 Și voi a melle scuturi. Pe Sântul Evangeliu
 Eu vè annunçu de bine : o sórtă ne așteptă
 Ș'o gloriă comună. Veniți, qu'a mea chiamare
 Vè adunò aicia.»

— Dar, fiilor, prorupse Euthymie zelosul
 Prepusuri la o parte : è mare Domnul Țërrei :
 Aqueastă adunare ș'unire într'un cuget
 Nu este a mea faptă, è planul sêu que ênsuși
 L'a conceput în Domnul; ellu însuși mă trimisse

Și 'mi dette 'nsărcinarea să vă cunnoscu virtutea

Și dorul pentru Țérră.»

Tu Musă, spune'mi svolul, enthusiasmul mare
 Și focul que s'apprinse în inime române
 Que rechiemă acuma senaturile Romei
 Que se luptă cu Sórta și 'ntemeiă mărimea
 Împărătesei lumii. Răpiți eră Boierii
 În marea bucurie : li se păreă 'ncepuțul
 La fericitul termin. A lor minte străbatte
 Pe arripe de flacări în gloriósa calle
 Que Duca le deschide. Vin toți în giurul mesei ;
 Ban-Manta adduce steagul cu Aquila romană
 Cruceată 'mpărăteasă, cu Constantin augustul
 Que-ardică 'n triumf Crucea cu Mamă-sa Hellena :
 Semnu mare quő triumfă quel închinat la mórte.

Cu terea'i mână stângă Heroul scóte brandul
 Que fulgeră 'n tot latul, și punta o depune
 Pe masă spre 'nchinare. Ia steagu 'n mâna dréptă.
 Tragu săbii toți Boierii; și șueră oçellul,
 Și punta se depune respectuos pe masă

Onóre de oșteni.

Que semănă Heroul, o Musă Sinaită
 Que 'ncorporași într'una poporul Israel
 Dând Nației un nume, un sufflet ș'o viață ?
 Ființă muritóre pe Michail-Archangel

Nu 'l a vëdut vr'o dată cu sabia de flacări
In mişlocul de angeli quând jură 'n cer credinţă
Şi curăţă-Empyreul de impiile *duhuri*.
Imaginaţi acuma pe Michail al nostru
Cu gladiul în mână între române pepturi
Quo jură resbunare şi curăţirea Țërrei
De crimele păgâne, şi veţi puté înţellege
Ceresc'a curăţire, pe quât póte icóna
Material adducee ideea spirtuală.

Păstorul ia în mână făclie ardătoare,
Şi 'ntr'ensul intră Spirtul quel dătător de viaţă
Popórelor căđute.

1844

NOTE

LA FRAGMENTUL EPICU, CANTUL I.

1. Vrându a nu eși din costumele consacrate Epopeei prin Homeru, Virgiliu, Tasso și alți, amu ținutu ênsuși aqueeași calle a începutului, și quelle doș-spre-țece prime versuri sunt mai multu de quātu o imitațiō din *Gerusalemme liberata*. Fiă iertate de cititor întocmai că o formulă consacrată, că un preludiu al cântătorului pînă să 'și ia diapasonul, ca un *pentru rugăciunile* al preotului, ca o preparare de invocațiō a poetului.

2. Fiind o diniōră Slavonismul în modă la noi se întrecea quare de quare a lepēdă vorbele naționali și în locul lor a lua altele slavone. Astfel se vēdu vorbele *vreme* în locu de *timpu*; *ceasu* în locu de *ōra*; *bratu* în locu de *frate*; *sin* în locu de *fiu* etc. Din aqueastă luptă de vorbe, de a luă unele locul altora, partea quea mai mare din quelle străbune și cu adevērat romane scăparō, ca ostașii din rebel spre a repurta victoria și a asigurā Românilor naționalitatea lor; altele, ca unele din quelle de sus, își dispută âncō locul; și altele s'au allungatu cu totul, de și n'au peritu, luândule locul quelle slavone: astfel suntu: *libertatea*, *onōrea*, *gloria*, etc., în locul quāroră fără a le împlini locul după demnitate și potrivitu cu adevēratul lor înțellesu, figurō fără rușine *slobozenia*, *cinstea*, *slava*, etc. Altele iarō în aqel amestecu și confusiō a luptei, luarō un locu în locu de altul; precum: *răsboinicu*, que înseamnă *tilhar*, se pusse în locul *belicosului*; *iscălitura* que înseamnă mînjitură, întinătura, în locul *subscrierii* sau *sub-inseamnării*; *trupu* que înseamnă *cadaveru*, *stîrv*, *mortăciune*, se puse în locul *corpului*, și altele mai spurcate, quare, onorāndu urechia cititorilor, ne ferimu a face să li se audă innobilul și lăiosul lor sunetu. Astfel este mania modei quând se întinde dela palatu pînă

la colibă, din cabinetul cărturarului pină în tina uliților quellor mai înfundate *mahalalle*. Astfel de paroxisimi avu limba noastră cu greccismii trecuți, astfel cu gallicismii de acum. Auđiam *strofylie* în locu de *adunare*, *evgenis* în locu de *nobil*, *firitiseală*, *antipathie* acolo unde în adevăr eră o *sympathie*; auđimu *coafuira* în locu de *conciura*, *soareă* în locu de *serată*... Pentru vorbele que au ênsuși și tot aquea semnificație, la Dumneđu ! totu è o analogie; iar a đice *trupu* în locu de *corpu* ! nu este numai un semn de neînvețătură, grasă, ci și un păcatu un blasphemu. Unde mai rămâne înălțarea și sântitatea christianismului quând ar' mai đice quine-va *trupul Domnului* !

3. *Orcul* este o vorbă poetică latină, adoptată de toți poeții Italiei, prin quare se însemnăđă Iadul cu Tartarul împreună.

4. Quând un număr se înmulțesce cu altul mai de multe ori în nemărginitu, precum $2 \times 2 = 4$; $2 \times 4 = 8$; $2 \times 8 = 16$; $2 \times 16 = 32$; $2 \times 32 = 64$; $2 \times 64 = 128$;... $3 \times 4 = 12$; $3 \times 12 = 36$; $3 \times 36 = 108$; $3 \times 108 = 324$... $4 \times 5 = 20$; $4 \times 20 = 80$; $4 \times 80 = 328$;... o asemenea creștere răpede a numerilor se numesce *progressiō geometrică*, quare cu atâta este mai răpede, cu quātu numărul înmulțitor sau factorul comun este mai mare. A arêta aqueastă *progressiō* sau înmulțire a Rêului în terminii biblici, ne servimu cu numărul 7 quare eră fôrte classicu și des întrebuintatu între prophetii Iudeei ca un număr din quei primi. Prin urmare luându un număr u ore-care a' l înmulți mai de multe ori cu 7, vedem creșcerea quātu este de iute : $7 \times 7 = 49$; $7 \times 49 = 343$; $7 \times 343 = 2401$; $7 \times 2401 = 16807$; $7 \times 16807 = 117649$... Prin urmare dar : a se înmulți Rêul cu 7, va să đică a se înmulți nemărginitu printr'un număr din quelle d'ântêiu, după o imaginațiō cu adevăratu biblică.

5. Din vorbele slavone este adevăratu quō multe s'au curățitu, ca de sine, precum *blagorodnicu*, *blagoslovire*, *bezi*, *iproci*... multe ânsê mai rămasserō de quare ne vomu curăți, vrându Domnul; unele ânsê așa suntu de fatali, așa au prinsu rădêcină în quātu mai nu vom putê scăpă vre o dată. Quam astfel è și vorba *duchu* în locul quăria pretutîndeni m'am servit cu candidul și pré curatulu *spiritu*. Quât è mai curatu și mai exprimătore ideei vorba *spiritu* de quât *duch* que nu se aude, nu se înțellege de quât ca *duchore*, *duchuală*, *duchanire*, ce suntu de aqueeasi familie. Fiind ânsê quō după cum đisseiu, și ea este una din quare nu vomu putê scăpă currêndu o lăssaiu și eu aqui

unde voi să înțelegu *duchuri spurcate*, duchuri necurate, pentru quô aquelle cu adevăratu sunt duchuri.

6. Am ȳsu quô număru 7 este număr forțe desu întrebuintatu în Scriptură. «Dumneȳeu a făcut lumea în șasse ȳille și în a șeptea s'a odihnit.» Șapte ȳille facu un periodu de timpu de unde s'a ȳisu *săptămână*. Hebreii ânsă aveau săptămână de ȳille, de luni, de anni, de secolu. Șapte luni făcea o săptămână, șapte anni o săptămână, șapte secolu asemenea. Daniel prophetisând despre nascerea Mesiei, ȳice : «să scii darô și să cunnosci, quô de la eșirea cuvântului.... pînô la Christos.... săptămâni șapte și săptămâni șese ȳeci și doă vor fi....» (K. 9, v. 25). Socotindu fiă quare săptămână de 7 anni esu annii curați de la dănsul pînô la nascerea Măntuitorului. Prin urmare în aqueastă cuvântare, vorbindu ênsuși CUVĒNTUL, ne împrumutăm și noi ênsuși limbagiul aquella propheticu prin quare se arată ȳiua începerii regeneraȳiunii Greciei. Aqueastă cuvântare se închipueșce ȳisă la 1593. Revoluȳia grecăscă se începù la 1820 Marte 25. Așă 32 săptămâni de anni facu 224, și cu alȳi 3, facu 227 anni; quari adunaȳi cu 1593, facu 1820.

7. Trecându quine-va la Cronstadt pe Prahova în sus, de la Monastirea Sinai începe a vedé d'asupra sa brațele Bucegilor întocmai ca nisce turnuri gotice pînô quând vine în dreptul, unde din trei creșcete quelle mai majestose, quel mai 'nalt se numesce Caraiman. Aqul cu adevăratu vede quine-va majestatea munȳilor Carpaȳi în tótă marea cuviinȳă și gloria lor. Dela asemenea munȳi vede quine-va cum se împrumutô Architectura stylului aquella numitu *goticu*, în aqueă epochă organică a Christianismului spre a închipui locuinȳa lui Dumneȳeu. Frumos și majestos modelu și frumôsă immita ȳiô.

Consiliul Județean Cluj
Biblioteca Județeană
"Octavian Goga"

7.80 —

APPEL.

Dorim a typări atât operile posthume alle părintelui nostru cât și quelle quari nu se mai găsescu, qua prin aqest mijlocu să se pôta afla de doritori *scrierile salle complete*. Spre a ajunge la aqest rezultat vom imprimă mai întâiu tôte poesiele salle și apoi prosa, urmând divisiunile quelle mai raționale. De o quam dată începem prin publicarea poemelor, *Infernul, Michaida, Gerrusalemme liberată și Orlandu Furiosul* qua împreună cu *Anatolida și Fingal* să se completețe volumul de *poesii epice* început de Heliade. După aqueasta vom continuă cu *poesiiile dramatice* și în fine cu quelle *satirice*.

Spre a se puté da la lumină vre-o 30 volume conținând tôte aqueste scrieri, se quere spese de mii de galbeni. Jos însemnatul, ne dispunând de asemenea mijlôca este sfortat a faceo un călduros appel către toți komânii iubitori de înavuțirea litteraturei nôstre spre a contribuî sîă-quare pentru realisarea aqestui scop, făcând a se cumpéră un număr cât se va puté mai mare din cărțile menționate mai la valle alle lui Heliade, qua cu aquești bani să se typărescă *operile salle complete*. Tot de o dată anunțăm quô sîntem gata a oferi ori-quărei persône quare ar dori să typărescă vre una din operile părintelui nostru daqua se va îndato. A execută condițiunile lesne de realizat que-i vom pané.

Sperăm quô appelul nostru va apă un echo în sufletele amatóre de lumină ase Românilor, pe quari Heliade Rădulescul i-a iubit atât de mult quât a trăit și quăroră le a consacrat tôte veghierile salle. Fiă qua spiritul și inima sa să trecă la quei quari îl vor citi și 'l vor înțellege.

I. I. Heliade-Rădulescul.

Scrierile lui Heliade-Rădulescul que se mai pot afla pe la librării sau la sus-scrissul, în Bucuresei, Piața Moșilor.

Equilibrul între antithese, prețul 9 lei noui. *Biblia Sacră ilustrată*, 8 l. *Biblicele*, 8 l. *Currierul de ambe-sece*, periodul II și V, 5 l. exemplarul. *Historia revoluțiunii din 1848*, 20 l. *Protectoratul Țarului*, 3 l. *Historia Românilor*, l. 1, 50-*Tandalida*, 1 l. *Cobza lui Marinică*, 1 l. *Descripția Europei după tractatul din Paris*, 1 l. și *Sburătorul, Seraphita și Oda Românilor*, 1 l.

Din cursul de poesii generale: *Lyricelle*, 8 l. *Anatolida*, 4 l. *Fingal* 4 l. *Infernul*, 1 l. *Michaida*, 1 l. și *Brutu* 1 l. n.

Quellor quari vor cumpéră mai mult de 30 exemplare din scrierile arătate mai sus, li se va faceo o scădere din prețu de 30 la sută.

In currând vor appare *Gerrusalemme liberata și Orlandu Furiosul*.